

РЕШЕНИЕ

№ 4568

гр. София, 11.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **4548** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от Б. М. К., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № Р-22221019004037-091-001/07.11.2019 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. Жалбоподателят обжалва ревизионния акт, с който са установени задължения за ДДС и лихви в частта му на определените допълнителни задължения за ДДС за данъчен период м. 07.2018 г. в размер на 589, 64 лв., за данъчен период м. 08.2018 г. в размер на 4381, 83 лв., за данъчен период м. 11.2018 г. в размер на 1440, 90 лв., за данъчен период м. 12.2018 г. в размер на 1440, 05 лв., за данъчен период м. 02.2019 г. в размер на 2709, 38 лв., за данъчен период м. 05.2019 г. в размер на 3023, 09 лв., или общо по отношение на размера на установени задължения за ДДС в размер на 13 584, 89 лв., както и в частта му на начислените лихви върху посочените суми за посочените данъчни периоди.

Претендират се разности.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № Р-22221019004037-020-001/28.06.2019 г., изменена със заповед № Р-22221019004037-020-002/05.09.2019 г., изменена със

заповед № Р-22221019004037-020-003/07.10.2019 г., издадени от В. А. В., началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на Б. М. К. за определяне на задълженията му по ЗДДС за данъчни периоди от 21.07.2018 г. до 31.05.2019 г. На ревизираното лице, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, е връчен екземпляр от заповедите за възлагане на ревизия, по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК. Със заповедта за възлагане на ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад № Р-22221019004037-092-01/22.10.2019 г., същият е връчен на ревизираното лице, съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК. Констатациите в ревизионния доклад са възприети напълно от ревизиращите органи и е издаден обжалвания в производството пред настоящата инстанция ревизионен акт. В хода на ревизията е установено, че физическото лице упражнява дейност като лекар на трудов договор, лектор, и научна дейност – клинични проучвания. Установено е, че ревизираното лице има регистрация по ЗДДС считано от 03.05.2019 г. В хода на ревизията са били изисквани данни за източниците на доходи на лицето за периода 01.01.2018 г. – 31.05.2019 г., като при анализа на същите е установено, че е получило доходи от трудови правоотношения, доходи от извънтрудови правоотношения и доходи от клинични проучвания, като за периода от 01.02.2018 г. – 30.06.2018 г. е реализирало оборот общо в размер на 51 892, 07 лв., като е следвало да подаде заявление за регистрация до 07.07.2018 г. и да бъде регистриран по ЗДДС, считано от 21.07.2018 г. С оглед на предмета на спора, тази съдебна инстанция ще установи само фактите, относими към спора. С оглед на това обстоятелство са установени доходи, които са облагаеми по ЗДДС. Установено е, че лицето е получило доходи от [фирма] на 15.11.2018 г. в размер на 6845, 41 лв. и на 27.05.2019 г. в размер на 3207, 56 лв. Установено е (съобразно констатациите в ревизионния доклад), че доходите са получени от наредител [фирма] съгласно договор за клинично изпитване от 16.01.2018 г. с възложител [фирма], главен изследовател 1 физическо лице и съизследовател Б. М. К.. Предмет на договора е клинично изпитване в България „С. – 1 – отворено, многоцентрово изпитване от фаза I. за оценка на безопасността и ефикасността на рибоциклиб в комбинация с летрозол за лечение на мъже и пре/постменопаузални жени с хормон рецептор на напреднал рак на гърдата без предходно хормонално лечение на напреднало заболяване“. Установено е, че лицето е получило доходи от [фирма] на 30.07.2018 г. в размер на 3537, 83 лв., на 28.08.2018 г. в размер на 26 290, 96 лв., на 04.12.2018 г. в размер на 8640, 28 лв., на 19.02.2019 г. в размер на 16 256, 27 лв., на 13.05.2019 г. в размер на 14 289, 48 лв. Установено е, че доходите са получени съгласно споразумение за клинично изпитване със спонсор „G1 T. I., акционерно дружество със седалище и регистрация С. К. и [фирма] – изследовател (това установяване се съдържа в ревизионния доклад). Предмет на споразумението е „изпитване на фаза ½ за безопасност, фармакокинетика и противотуморно действие на G1T38 в комбинация с фулвестрант при пациенти с положителен хормон рецептор, локално напреднал или метастичен рак на гърдата след ендокринна недостатъчност. В договора е записано, че общото възнаграждение ще се разпределя, като изследователят трябва да определи размера на възнаграждението на всеки член от екипа по проучването, като взема предвид обема на работата, извършена от отделните лица. Изследователският екип се състои от 10 физически лица, включително и Б. М. К.. Установено е, че в подадената справка

декларация за м. 05.2019 г. по отношение на доходите от „изпитване на фаза ½ за безопасност, фармакокинетика и противотуморно действие на G1T38 в комбинация с фулвестрант при пациенти с положителен хормон рецептор, локално напреднал или метастатичен рак на гърдата след ендокринна недостатъчност“ лицето е декларирало данъчна основа на доставки по чл. 69, ал. 2 от ЗДДС в размер на 14 289, 48 лв. и ДДС в размер на 0.00 лв. В хода на ревизионното производство е установено, че Б. М. К. е получил доходи от клинични проучвания през ревизираните периоди в размер на 51 892, 07 лв. След анализ на събраните доказателства органите по приходите са направили извода, че извършваните от лицето услуги като изследовател в клинични проучвания не попадат в обхвата на медицинските услуги, които се осъществяват от лечебно заведение по смисъла на Закона за лечебните заведения, поради което същите не са освободени доставки по чл. 39, т. 1 от ЗДДС. Органите по приходите са направили и извода, че получателите по доставките [фирма] и [фирма] са регистрирани на територията на Република България данъчно задължени лица. Приели са, че съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗДДС регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като съгласно чл. 102, ал. 3 от ЗДДС за определяне на данъчните задължения на лицето в случаите, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за извършените от него облагаеми доставки и облагаеми вътреобщностни придобивания и за получените доставки на услуги, за които данъкът е изискуем от получателя, за периода от изтичането на срока, в който е следвало да бъде издаден актът за регистрация, ако лицето е подало заявлението за регистрация в срок, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите. Направен е извода, че е установено, че Б. М. К. е извършвал облагаеми доставки на услуги на територията на страната, поради което дължи ДДС върху получени доходи на 30.07.2018 г. в размер на 589, 64 лв. (от [фирма]), на 28.08.2018 г. в размер на 4381, 83 лв. (от [фирма]), на 15.11.2018 г. в размер на 1140, 90 лв. (от Н. България“ Е.), на 04.12.2018 г. в размер на 1440, 05 лв. (от [фирма]), на 19.02.2019 г. в размер на 2709, 38 лв. (от [фирма]), на 13.05.2019 г. в размер на 2381, 58 лв. (от [фирма]), на 27.05.2019 г. в размер на 641, 51 лв. (от [фирма]). Констатациите, съдържащи се в ревизионния доклад са възприети в ревизионния акт, като органите по приходите са установили от представеното извлечение от банковите сметки на лицето, че същото е получило преводи с наредител [фирма] с посочено основание хонорар, изплатените му суми са посочени в подадена справка по чл. 57 от ЗДДФЛ, подадена от [фирма]. За сумата, изплатена през 2019 г. в размер на 3207, 56 лв. е издадена сметка за изплатени суми по чл. 45, ал. 4 от ЗДДФЛ, от която се установява, че доходът е изплатен от [фирма]. По отношение на доходите, получени съгласно споразумение за клинично изпитване „G1 T. I., акционерно дружество със седалище и регистрация С. К. и [фирма] – изследовател, органите по приходите са направили извода, че от гледна точка на облагането по ЗДДС, тези доходи не попадат в обхвата на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, тъй като са налице доставки от главния изследовател към спонсора и следва да се има предвид, че доставчик на услугите в целия им предвиден по договора обем, независимо от делегирането на част от дейностите на подизпълнители е главният изследовател, поради обстоятелството, че той е в договорни правоотношения с възложителя. Правото му да превъзлага част от дейностите не изключва същите от предмета на доставката му към спонсора. Органите по приходите са направили извода, че в хода на ревизията е установено, че друго лице – спонсорът, ДИО, или дружеството,

установено в Конфедерация Швейцария, САЩ и/или друга държава извън Република България не е възложило на подизследователите и/или изследователския персонал, включително и на ревизираното лице извършването на определена работа/услуга, за която се е задължило да заплати определена цена, извън цената по посочените договори, следователно дружествата не се явяват възложител по договора с физическото лице Б. М. К., и съответно получатели на услугата.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред пред по-горестоящия административен орган, който не се е произнесъл по жалбата, следователно е налице потвърждаване на ревизионния акт при условията на чл. 156, ал. 4 от ДОПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е основателна.

Жалбоподателят обжалва ревизионния акт, с който са установени задължения за ДДС и лихви в частта му на определените допълнителни задължения за ДДС за данъчен период м. 07.2018 г. в размер на 589, 64 лв., за данъчен период м. 08.2018 г. в размер на 4381, 83 лв., за данъчен период м. 11.2018 г. в размер на 1440, 90 лв., за данъчен период м. 12.2018 г. в размер на 1440, 05 лв., за данъчен период м. 02.2019 г. в размер на 2709, 38 лв., за данъчен период м. 05.2019 г. в размер на 3023, 09 лв., или общо по отношение на размера на установени задължения за ДДС в размер на 13 584, 89 лв., както и в частта му на начислените лихви върху посочените суми за посочените данъчни периоди.

Спорът между страните по отношение на фактите е свързан с получени от Б. М. К. доходи от [фирма] на 15.11.2018 г. в размер на 6845, 41 лв. и на 27.05.2019 г. в размер на 3207, 56 лв. Установено е, че доходите са получени от наредител [фирма] съгласно договор за клинично изпитване от 16.01.2018 г. с възложител [фирма], главен изследовател 1 физическо лице и съизследовател Б. М. К.. Предмет на договора е клинично изпитване в България „С. – 1 – отворено, многоцентрично изпитване от фаза I. за оценка на безопасността и ефикасността на рибоциклиб в комбинация с летрозол за лечение на мъже и пре/постменопаузални жени с хормон рецептор на напреднал рак на гърдата без предходно хормонално лечение на напреднало заболяване“. От съдържанието на договора несъмнено се установява обстоятелството, че възложител по договора е не [фирма], а „Н. Фарма“ АГ, със седалище и адрес Швейцария, Б. 4056, [улица], като за целите на договора същото само се представлява от [фирма]. Несъмнено е също така обстоятелството, че Б. М. К. е съизследовател по посочения договор. Съгласно чл. 3 от договора цялата информация и всички данни, предоставени от главния изследовател или възложителя, или събрани или създадени от съизследователя или от друг член на изследователския екип във връзка с изпитването, в устна или писмена форма, и на какъвто и да е носител са изключителна собственост на възложителя и ще бъдат считани за поверителна информация. Съгласно т. 6 от договора всички данни, ноу-хау, изобретения, резултати, подобрения и открития, както и всеки друг обект на права върху интелектуална собственост, независимо дали е годен или не за патентоване, произтичащ от изпитването или свързан с него, предоставен, създаден или породен във връзка с провеждането на изпитването, или като негов резултат, е изключителна

собственост на възложителя. Изследователят е длъжен своевременно да разкрива и предава на възложителя всички изобретения и открития, които възникнат във връзка с изпитването. Съдържанието на посочените разпоредби прави единствено възможен извода, че получателят на доставката е възложителят по договора, определен като „Н. Фарма“ АГ, със седалище и адрес Швейцария, Б. 4056, [улица], а не дружеството, което съобразно договора само го представлява за целите на договора, а именно [фирма]. Възложителят по договора е само един, той е определен изрично в договора и това не се отрича от обстоятелството, че сумите, дължими по договора са изплатени на съизследователя Б. М. К. от българското дружество [фирма]. Само това обстоятелство не определя българското дружество като получател на услугите по договора, не го определя като възложител по договора. В тази връзка тази съдебна инстанция констатира неправилно установяване на обстоятелството в ревизионния доклад, че възложител по договора е [фирма] (л. 366 от делото). Следва да се съобрази и обстоятелството, че страните не спорят по отношение на обстоятелството на предмета на договора, че същият представлява договор за клинични проучвания, както и по отношение на обстоятелството, че тези услуги са облагаеми доставки за целите на ЗДДС (изявление в тази насока се съдържа в подаденото възражение срещу ревизионния доклад – стр. 1 от същия, в подадената жалба по административен ред пред по-горестоящия административен орган – стр. 2 от същата, в подадената жалба до съда – стр. 2 от същата, в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя – стр. 5 от същите). Така направените изводи относно обстоятелството кое е лицето възложител по договора и кое е лицето изследовател или пък съизследовател по договора не могат да се отрекат и не се отричат от обстоятелството дали лицето изследовател или съизследовател по договора е имало правото да има подобно качество по договора, каквито мотиви се съдържат и са въведени за първи път в ревизионния акт. Не съществува спор между страните относно реалното извършване на услугите, а от съдържанието на договора несъмнено се установява обстоятелството, че получател на услугите за клинични изпитвания е дружество от Конфедерация Швейцария. Това обстоятелство обуславя несъмнения извод за приложимост на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно посочения текст мястото на изпълнение при доставката на услуга, когато получателят е данъчно задължено лице, е мястото, където получателят е установил независимата си икономическа дейност. Доколкото не съществува спор между страните относно обстоятелството, че възложителят по договора – дружеството от Конфедерация Швейцария е данъчно задължено лице, не съществува спор по отношение на обстоятелството, че това дружество е установило независимата си икономическа дейност в Конфедерация Швейцария, не съществуват предпоставки за извода за приложимост на чл. 21, ал. 2, изречение второ на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, следва несъмнения извод за приложимост на чл. 21, ал. 2, изречение първо от ЗДДС, извода, че мястото на изпълнение на доставката е в Конфедерация Швейцария, т.е. извън страната. Това обстоятелство обуславя и приложимостта на чл. 86, ал. 3 от ЗДДС, съгласно който не се начислява данък при извършване на освободена доставка, освободено вътреобщностно придобиване, както и при доставка с място на изпълнение извън страната. При съобразяване на това обстоятелство следва извода за незаконосъобразност на ревизионния акт в тази му част, като същият следва да бъде отменен в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 11.2018 г. в размер на 1140, 90 лв. и за данъчен период м. 05.2019 г. в размер на 641, 51 лв., или общо в частта на

установените задължения за посочените данъчни периоди в размер на 1782, 41 лв. по получени от Б. М. К. доходи от [фирма] на 15.11.2018 г. в размер на 6845, 41 лв. и на 27.05.2019 г. в размер на 3207, 56 лв.

Втората част на спора между страните по отношение на фактите е свързан с получени от Б. М. К. доходи от [фирма] на 30.07.2018 г. в размер на 3537, 83 лв., на 28.08.2018 г. в размер на 26 290, 96 лв., на 04.12.2018 г. в размер на 8640, 28 лв., на 19.02.2019 г. в размер на 16 256, 27 лв., на 13.05.2019 г. в размер на 14 289, 48 лв. Установено е, че доходите са получени съгласно споразумение за клинично изпитване със спонсор „G1 Т. I., акционерно дружество със седалище и регистрация С. К. и д-р М. Т. – изследовател. Предмет на споразумението е „изпитване на фаза ½ за безопасност, фармакокинетика и противотуморно действие на G1T38 в комбинация с фулвестрант при пациенти с положителен хормон рецептор, локално напреднал или метастичен рак на гърдата след ендокринна недостатъчност. Страните по споразумението са изследователят д-р М. Т., с офиси на адрес [фирма], наричана изследовател и „G1 Т. I., акционерно дружество със седалище и регистрация С. К., наричано спонсор. В договора е записано, че общото възнаграждение ще се разпределя, като изследователят трябва да определи размера на възнаграждението на всеки член от екипа по проучването, като взима предвид обема на работата, извършена от отделните лица. Изследователският екип се състои от 10 физически лица, включително и Б. М. К.. Установено е, че в подадената справка декларация за м. 05.2019 г. по отношение на доходите от „изпитване на фаза ½ за безопасност, фармакокинетика и противотуморно действие на G1T38 в комбинация с фулвестрант при пациенти с положителен хормон рецептор, локално напреднал или метастатичен рак на гърдата след ендокринна недостатъчност“ лицето е декларирало данъчна основа на доставки по чл. 69, ал. 2 от ЗДДС в размер на 14 289, 48 лв. и ДДС в размер на 0.00 лв. Неправилни са изводите на органите по приходите за неприложимост на нормата на чл. 21, ал. 2, изречение първо от ЗДДС. Не съществува спор между страните относно реалното извършване на услугите, а от съдържанието на договора несъмнено се установява обстоятелството, че получател на услугите за клинични изпитвания е „G1 Т. I., акционерно дружество със седалище и регистрация С. К., наричано спонсор. Това обстоятелство обуславя несъмнения извод за приложимост на чл. 21, ал 2 от ЗДДС. Съгласно посочения текст мястото на изпълнение при доставката на услуга, когато получателят е данъчно задължено лице, е мястото, където получателят е установил независимата си икономическа дейност. Доколкото не съществува спор между страните относно обстоятелството, че възложителят по договора – дружеството от С. К. е данъчно задължено лице, не съществува спор

по отношение на обстоятелството, че това дружество е установило независимата си икономическа дейност в САЩ, не съществуват предпоставки за извода за приложимост на чл. 21, ал. 2, изречение второ на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, следва несъмнения извод за приложимост на чл. 21, ал. 2, изречение първо от ЗДДС, извода, че мястото на изпълнение на доставката е в САЩ, т.е. извън страната. Това обстоятелство обуславя и приложимостта на чл. 86, ал. 3 от ЗДДС, съгласно който не се начислява данък при извършване на освободена доставка, освободено вътреобщностно придобиване, както и при доставка с място на изпълнение извън страната. Всъщност изводите на органите по приходите в ревизионния акт са обосновани единствено с обстоятелството, че са налице доставки от главния изследовател д-р М. Т. към спонсора, независимо от обстоятелството на делегиране на част от дейностите на подизпълнители, както и че всъщност лицето, което е в договорни отношения с възложителя (спонсора) е д-р М. Т., а не Б. М. К.. Така направените установявания, съдържащи се в ревизионния акт по същността си не отричат обстоятелството, че мястото на изпълнение на доставката на посочените услуги по това споразумение е извън територията на Република България (установявания в тази насока в ревизионния акт не се съдържат). Обстоятелството, което, обаче не е било съобразено от органите по приходите и което при съобразяването му би довело несъмнено до промяна на направените изводи от органите по приходите е обстоятелството на съществуване на изменение 2 към договора за клинично изпитване, от 22 декември 2017 г. Съгласно това изменение страните по договора за клинично изпитване от 20 април 2017 г. се съгласяват, че д-р М. Т. се заменя с д-р Б. К. като главен изследовател по договора. Институцията гарантира, че д-р Б. К. като главен изследовател изпълнява всички задължения по договора, които са отговорност на главния изследовател, и заявява, че д-р Б. К. е приел ангажимента и че в бъдеще всички референции за главен изследовател в договора ще се отнасят за д-р К.. Изменение 2 към договора за клинично изпитване е подписано както от спонсора, така и от д-р М. Т., и от д-р Б. К.. От съдържанието на същото се установява не простото делегиране на част от дейностите по споразумението на подизпълнители, а се установява замяната на една от страните по споразумението, осъществено чрез съгласието на първоначалната страна по договора, и със съгласието и на другата страна по споразумението (спонсора), а именно установява се замяната на д-р М. Т. като страна по споразумението с д-р Б. К., който вече придобива качеството на страна по споразумението. Доколкото не съществува спор между страните относно обстоятелството, че възложителят по договора – дружеството от С. К., САЩ, е данъчно задължено лице, не съществува спор по отношение на обстоятелството, че това дружество е установило

независимата си икономическа дейност в С. К., САЩ, не съществуват предпоставки за извода за приложимост на чл. 21, ал. 2, изречение второ на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, следва несъмнения извод за приложимост на чл. 21, ал. 2, изречение първо от ЗДДС, извода, че мястото на изпълнение на доставката е в С. К., САЩ, т.е. извън страната. Това обстоятелство обуславя и приложимостта на чл. 86, ал. 3 от ЗДДС, съгласно който не се начислява данък при извършване на освободена доставка, освободено вътреобщностно придобиване, както и при доставка с място на изпълнение извън страната. При съобразяване на това обстоятелство следва извода за незаконосъобразност на ревизионния акт и в тази му част, като същият следва да бъде отменен в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 07.2018 г. в размер на 589, 64 лв., за данъчен период м. 08.2018 г. в размер на 4381, 83 лв., за данъчен период м. 12.2018 г. в размер на 1440, 05 лв., за данъчен период м. 02.2019 г. в размер на 2709, 38 лв. и за данъчен период м. 05.2019 г. в размер на 2381, 58 лв., или общо в частта на установените задължения за посочените данъчни периоди в размер на 2381, 58 лв. по получени от Б. М. К. доходи на 30.07.2018 г. в размер на 3537, 83 лв., на 28.08.2018 г. в размер на 26 290, 96 лв., на 04.12.2018 г. в размер на 8640, 28 лв., на 19.02.2019 г. в размер на 16 256, 27 лв. и на 13.05.2019 г. в размер на 14 289, 48 лв., заедно със съответните лихви.

При съобразяване на посочените обстоятелства, с оглед предмета на спора, с оглед предмета на жалбата и посочване изрично на частите, в които се обжалва ревизионния акт, при съобразяване на направените изводи следва извода за незаконосъобразност на ревизионния акт в частта му на определените допълнителни задължения за ДДС за данъчен период м. 07.2018 г. в размер на 589, 64 лв., за данъчен период м. 08.2018 г. в размер на 4381, 83 лв., за данъчен период м. 11.2018 г. в размер на 1440, 90 лв., за данъчен период м. 12.2018 г. в размер на 1440, 05 лв., за данъчен период м. 02.2019 г. в размер на 2709, 38 лв., за данъчен период м. 05.2019 г. в размер на 3023, 09 лв., или общо по отношение на размера на установени задължения за ДДС в размер на 13 584, 89 лв.

Доколкото в представените по делото писмени бележки се съдържат изявления във връзка с причините за подаване от страна на жалбоподателя на заявление за задължителна регистрация по ДДС, същите се определят като неотнормирани по този правен спор, и не следва да бъдат предмет на обсъждане в мотивите на това съдебно решение. Същите изводи следват и по отношение на направеното с писмените бележки изявление от процесуалния представител на жалбоподателя за неправилно извършена регистрация по ДДС на същия (жалбоподателя). Искане за присъждане на разноски е направено от жалбоподателя, като

разноските са определени като такива, представляващи внесена държавна такса в размер на 50 лв. и възнаграждение за адвокат в размер на 1000 лв. (с представена фактура за изплатено възнаграждение на адвокат в размер на 1000 лв.). На основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да му се присъди възнаграждение за адвокат в размер на 1000 лв. и внесената държавна такса за образуване на съдебното производство в размер на 50 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ревизионен акт № № Р-22221019004037-091-001/07.11.2019 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С. в частта му на определените на Б. М. К. допълнителни задължения за ДДС за данъчен период м. 07.2018 г. в размер на 589, 64 лв., за данъчен период м. 08.2018 г. в размер на 4381, 83 лв., за данъчен период м. 11.2018 г. в размер на 1440, 90 лв., за данъчен период м. 12.2018 г. в размер на 1440, 05 лв., за данъчен период м. 02.2019 г. в размер на 2709, 38 лв., за данъчен период м. 05.2019 г. в размер на 3023, 09 лв., или общо по отношение на размера на установени задължения за ДДС в размер на 13 584, 89 лв., както и в частта му на начислените лихви върху посочените суми за посочените данъчни периоди.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати в полза на Б. М. К. направените по делото разноси общо в размер на 1050 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ